

2021
ADVENTI
GONDOLATOK

NOVEMBER. 28-TÓL DECEMBER 24-IG

BOKOR KÖZÖSSÉG 5. RÉGIÓ

A vasárnapi részeket az „Érted vagyok” folyóiratból vettük át.

Eljövétel?

Jézus eljött. Jézus el fog jönni a világ végén. Jézus el fog jönni, mikor meghalunk. Ez keresztény, katolikus alapállás. Személyesen van még egy eljövétel. A megtérésem. A Jézusra találásom. Megünnepeljük a születésnapokat. Ünnepeleljük meg a jézusi születésnapunkat is! Gondoljunk vissza, hogy előre tekintésünknek előre haladásunk legyen a gyümölcse.

Milyen nagyszerű egyéniségek, papok és nem papok adattak az életemben! Milyen jó, hogy „vettem a lapot” és felfigyeltem az életem értelmére rámutató üzenetre! Egyéni „mindenszentek litánia” is összeállítható. Már majdnem százan vannak csak a Bokorból elhunytak. Közülük kiemelkednek számomra a ténylegesen kimutatható, szóval, írással, példával ható testvérbarátok. Hogy a fiatalabbak se érezzenek hiányosságot, hát a még élők ugyanilyen pozitív hatásának számbavétele is lehetséges. Még a hibák is „eljövetelt” segítő erők lehetnek, ha nem elhatárolódás, hanem értékítélet a hozzáállásunk. Mi nem ideológiai keresztények vagyunk, akik okoskodásukat, újakat mondani akarásukat is imába csomagolják. Gondolkodunk, de fejünk bűnbánó és fejlődni akaró lehajtásával, egymásnak ajándékozott sok gondolat segítségével szeretnénk jobb emberré válni.

Eljött, hogy együtt menjünk. Eljött, hogy egy irányba menjünk együtt. Olyan jó, hogy nem egyedül kell valamerre botorkálni, sodródni! Olyan jó, hogy ez az „ADVENT” megerősíthet az egymásra és az égre tekintésünkben!

Király Ignác, Érd

Virrasztani és imádkozni!

Új egyházi év. Kezdetünk újra. Ha nem vagyunk magunkkal elégedettek Jézus követésében, akkor itt az alkalom javítani. Ezeket tanácsolja nekünk Jézus:

„El ne nehezedjék szívetek tobzódásban, részegeskedésben és az evilági gondokban” (Lk 21,34)! Mindenki tudja, hogy az alkohol hatására mennyire el tud nehezedni a fej, átvitt értelemben a szív is. A szenvedély teljesen meg tudja változtatni a szív érzéseit, ki tudja vetkőztetni az embert emberi méltóságából.

De Jézus kijelentése szerint az evilági gondok is okozhatják a szív elnehezedését. A megélhetési nehézségek, a munkahely elvesztésének fenyegetése, a gyermeknevelésben előforduló kudarcok és tehetetlenségek, a munkahelyi környezetben előforduló rosszindulatú fecsegés és gáncsoskodás. Ez mind okozhatja a szív elnehezedését.

Az elnehezedett szívű ember lelkileg könnyen elcsügged, elfásul. Istennel való kapcsolata is lazul. Elmarad a szellemi fejlődés, elmarad a karitatív tevékenység. Az elnehezült szívű ember, egy példával élve, hasonlít ahhoz a madárhoz, amelynek szárnya csupa sár: nem tud repülni. Égi napsugárra van szükség ahhoz, hogy lerázhassa a szárnyaira tapadt sarat.

Most éljük tudatosabban Jézus-követésünket! Ne nehezítsük el mások szívét megbántásokkal, rágalmakkal, üres beszédekkel. Családtagjainkat, munkatársainkat ne bántuk meg rosszindulatú fecsegéssel. Adjuk meg az esélyt nekik is, de magunknak is, hogy ők is, mi is figyelmesebbek, éber szívűek legyünk Jézus iránt.

„Virrasszatok és imádkozzatok szüntelenül” (Lk 21,36) – ajánlja Jézus. Az imádság az az égi napsugár, amely leszárítja a madár szárnyáról a sarat. Az Istennel folytatott párbeszéd az, ami meg tudja szabadítani az elnehezült szívű embert a lélek ólomterheitől. Az imádság az, amely fel tudja szítani az Istenbe vetett bizalmat és az iránta tanúsított szeretetet.

Virrasztani és imádkozni! Ez a mi adventi lelki programunk. Amikor a szülők virrasztanak beteg gyermekük fölött, amikor virrasztva dolgoznak a családért, ezt szeretetből teszik. De amikor imádkozom, azt is hasonló virrasztó szeretettel tegyem, s akkor majd újra szárnyalni tud a lélek.

Jézus maga adja meg haladásunk, fejlődésünk irányát, és célját: Szívetek el ne nehezedjen, virrasszatok és imádkozzatok! Erre törekedjünk, ez legyen a szemünk előtt most ebben a szép, bensőséges és családi adventben.

Gyűrű Ferenc, Lövő

„És meglátja majd minden test az ISTEN szabadító tevékenységét.” (Lk 3,6)

- Mikor szoktam úgy látni, hogy sima az utam? Hová?
- Kinek az útját szoktam egyengetni?
- Hol tapasztaltam már Isten szabadító tevékenységét?

[Angel]

„Izraelben nem találtam ekkora hitet senkinél”

Kafarnaum a Genezáreti-tó északi partján van, akkoriban itt lakott Jézus. Itt élt a pogány származású százados is, Heródes Antipásznak a szolgálatában. Abban az időben, ha egy szolga megbetegedett, azt sorsára hagyták, de nem a százados! Aki bár kemény katonai kiképzést kaphatott, Jézus tanításának hatására jószívű ember lett. Meggyőződése, hogy elég csupán akarnia Jézusnak, hogy szolgája meggyógyuljon. A százados a könyörületében, az alázatában és a hitében is tanúságot tesz. Jézus is elámul: „Izraelben nem találtam ekkora hitet.” (Máté 8,10) A hit szerepét az Ószövetségben a Zsidóknak írt levél 11 fejezete példákon át bemutatja. A százados hitének ereje fizikálisan is megmutatkozott. Isten ereje a teremtésben nyilvánult meg számunkra először: "Legyen világosság" (Teremtés 1,3) Isten akarata által teremtett. Mondhatjuk könnyű Istennek! De Ő a saját képmására alkotott minket. Jézus azt mondja: "ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog fölől, a mit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám." (Máté 18,19) Amikor Jézus hazaért tanítványaival Kafarnaumba, otthon megkérdezte tőlük miről beszélgettek az úton. A tanítványok hallgattak, mert arról beszélgettek, hogy ki a nagyobb közülük. "Ha valaki első akar lenni, legyen a legutolsó, mindenkinek a szolgája." (Márk 9,35) A százados rangja ellenére szolgájává vált szolgájának. Ez azt jelenti, hogy az apostolok előtt járt. Abban az időben a betegségeket a bűn következményének tartották. A bűnöket csak Isten bocsájthatja meg. "Csak szólj egy szót, és szolgám meggyógyul!" (Máté 8,8) Ezzel a százados elismeri Jézus istenségét.

Kedves olvasó, legyél áldott és találd meg a hitedet e történetben!

Vastagh Laci, Nőtincs Bibliakör

„Emberhalászokká teszlek titeket!”

Jézusnak tanítványokra, munkatársakra van szüksége, hogy együtt terjesszék az Evangéliumot. Sokáig azt gondolták, hogy Jézus kizárólag a zsidó nép megváltója. Ő azonban az egész emberiség bűneiért vállalta a kereszthalált. Tehát a feladat nagyobb, mint azt gondolnánk.

A tanítványok elhívása Jézus személyiségének és szeretetének kiáradása, kisugárzása azonnali cselekvésre készíti őket. Elhagyják a hétköznapi megélhetésüket, családjukat, otthagyják a hálót és követik Őt, majd mesterükké fogadják Őt. Hűségesen kitartanak mellette, néhány, az emberre jellemző hibás lépéstől eltekintve (lásd Péter tagadása, vagy alszanak, amikor ébren kellene lenniük).

Megtapasztalják: Jézus közelében jó élni, megszületik a feltétlen bizalom Jézus és a tanítványok között. Jézus tisztán erkölcsös úton indítja el az apostolokat, akiknek meggyőződésük, hogy Őt kell követniük. Az egyedüli járható utat választják, amely az üdvösségre vezet. A hit hallomásból fakad. Hallották a jó hírt, és megismerve a tanítását, egyre inkább elhivatottakká lettek. Őt hallgatva hitük egyre jobban mélyült. Ha segítségül hívjuk az Ő nevét, üdvözülünk, nem csalatkozunk Benne.

Emberhalászokként nem szabad Isten Országát csak azoknak felkínálnotok, akiket magatokhoz illőnek vélték. Mindenkit hívjatok meg. Jézus missziós feladatra hívja őket: „Tegyetek tanítványommá minden népet!”

Pálfia Judit, Nőtincs, Bibliakör

Jézus sokakat meggyógyít és megsokasítja a kenyeret.

Drága Uram!

Ha lehetne a legkedvesebb részt választani működésedből, valószínű ez lenne a No. 1

Nem kell diagnosztika, vérvétel, keresgélés, csak oda állni eléd és gyógyultan távozunk. Úgy tűnik, itt még megtérést, vagy bármi féle „ellenszolgáltatást” sem kérsz.

Így van ez az éhségünkkel is. Megsajnálsz és megszorítod a kenyeret és hal is jár hozzá.

A napokban arról elmélkedtem, hogy Isten ígérete: „**A lisztesfazék nem ürült ki az Úr ígérete szerint** 1Kir 17,10-16” nem a csoda útján, hanem Krisztusi elkötelezettségből általunk kell, hogy megvalósuljon. Nem váltottam köpönyeget, most sem és erről sem gondolkodok másként.

Érdemes a szentírási részen elgondolkodni.

Érdemes Jézust felkeresni más ok miatta is? Van e Jézusnál értékesebb, mint az egészségünk és a jóllakottságunk? Beteg és éhes embernek nem biztos, hogy meggyőző tudnék lenni. Éppen ezért gondolom, hogy még előtte kell foglalkoznunk ezzel a kérdéssel. Azért, ha betegségbe kerülünk vagy vigasztaló szerep vár ránk, valamennyire felkészülve, ne ott kelljen az élet nagy kérdéseivel foglalkoznunk.

Gondolkozzunk, hogy miként reagálnánk, ha minket, házastársunkat, gyermekeinket betegség sújtana.

Másként gondolnék Isten gondoskodásáról, mint most?

Csoda-elvárással fogadnánk?

Tudnánk szeretett közösségi testvéreinkhez fordulni fizikális és spirituális segítségért?

Jó elmélkedést:

Vágó Laci, Érd

„Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.”

A homokra és sziklára épült házról szóló példabeszédet olvassuk a mai evangéliumban. Könnyen el tudjuk képzelni a két ember építkezését, és a végeredményt is, amelyben a bölcs ember háza sérülésmentesen állja a vihart, szemben a homokra épült házzal, amely összedőlt az időjárás viszontagságaitól. Most advent elején érdemes elgondolkodnunk, vajon a mi életünk háza hová épült? Nem sajnáltunk-e időt, erőt, fáradságot arra, hogy házunkat Jézus tanítására építsük, hogy aztán bírja az élet viharát?

Megismertük Jézus tanítását, de nem elég olvasnunk, hanem a gyakorlati megvalósításra is kell törekednünk! Másokat is segítenünk kell abban, hogy szilárdan álljon az életük. Jó tetteim által lehetek én magam is építőelemmé a Jézusi közösségben.

Nem könnyű dologra vállalkozunk, amikor sziklára akarjuk építeni házunkat. Találtam egy vigaszt, reményt sugárzó zsoltárt: "Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők."(Zsolt 127,1.)

Nem vagyunk egyedül ebben az építkezésben, ez nem egy magányos vállalkozás, egyéni bravúr, hanem közös építkezés az Isten lelkével, és Testvérbarátainkkal.

Most elindulunk adventi utunkon, amely a bűnbánat útja.

Segíts minket Istenünk, hogy bátran, aggodalmak, félelmek nélkül induljunk! Segíts, hogy megtaláljuk életünk házában azokat az elemeket, amelyek nem elég stabilak, amiktől meg-meginoghat építményünk. Segíts, hogy megszabaduljunk mindentől, ami akadályként áll előttünk, Betlehembe a Kisjézushoz vezető úton. Add, hogy megtisztuló szívvel, megtisztult lélekkel érkezzünk meg hozzád.

Amen!

Némethné Kriszti, Sziget közösség

„Hiszitek...? ...Legyen nektek hitetek szerint.” Ekkor megnyílt a szemük.

Máté evangéliuma szerint „két vak **követte** Jézust”. Próbáltam elképzelni... ha valaki vak, hogyan tud követni valakit? A követéshez látnom kell azt, akit követek.

Azt gondolom, ez az evangéliumi hely 3 szinten értelmezhető – ahogy az ember is hármas felépítésű: test – lélek – szellem.

Test szerinti értelmezésnél fizikai szinten gondolom a vakságot, és Jézus a fizikai vakságot gyógyította meg. Én hiszem azt, hogy Jézus Krisztus olyan isteni erő birtokában volt, amellyel képes volt a vak ember szemének a meggyógyítására. A hitre azért volt szükség, hogy a vak ember követni tudja azt, akit nem is lát, akiről csak másoktól hall – de hisz benne, hogy Jézus az, akiről Izaiás is jövendölte, hogy „a vakok szeme látni fog”.

Lelki szintű értelmezésnél lelki szinten gondolom a vakságot. Az ember ilyenkor vak a szeretet tetteire saját magánál és másoknál. A lelki szememmel (a szív szemével) látom meg a másik ember szükségét, önmagam és a másik ember belső értékeit. Akinek a lelki szeme vak – önző gondolatok, szavak és tettek határozzák meg az életét.

Szellemi szintű értelmezésnél spirituális szinten gondolom a vakságot. Az ember ilyenkor elmerül az anyagi világ örömeiben, és vak a szellemi világ lényei és tényei iránt. Nem keresi a szellemi világgal az élő és éltető kapcsolatot, és nem látja meg önmagában és a másik emberben az isteni szikrát.

Az evangéliumban szereplő vakok vajon melyik kategóriába tartoztak? Hazáig követték Jézust, és kinyilvánították, hogy hisznek abban, hogy Jézus Krisztus képes őket meggyógyítani. Ezzel nekünk is megmutatták, mit kell tennünk, ha egy adott élethelyzetben magunknál valamilyen szintű „vakságot” tapasztalunk. Követni – hinni – és LÁTNI! Testvérem! Kívánom, hogy Karácsonyra megnyíljon a szemed és meglásd a betlehemi gyermekben az élő Isten Fiát, a Megváltót!

Miklovicz Panni, Nőtincs

„Megesett a szíve rajtuk, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok”

Nekem, mint a mai kor emberének, még vándorútra sem kell kelnem, mint Jézusnak, hogy pár óra alatt rengeteg bajt, nyomorúságot lássak a városunk utcáin, vagy az ismerőseim között. Megoldatlan élethelyzetek, kezeletlen lelki bajok és fizikai betegség, nyűgök az ismeretlen arcán, és pontosan ismert problémák a közvetlen körömben: saját családomban, kollégáimnál. Egyetlen sikerélményem van, közvetlen kolléganőimre mindig szánok időt, figyelmet, és tudom, hogy többször konkrétan tudtam segíteni.

De a többi területen.... Állandóan hajt az időkényszer, rengeteg az elvégeznivalóm (vagy nem ismerek más megoldásokat, nem merem másokra hagyni ...); lereagálnivalóm. Inkább futok az események után, mint hogy én alakítsam őket. Mély fájdalommal tölt el, hogy két gyermekem a szemem láttára éli energiátlan, rosszkedvű napjait, és nem tudok segíteni, nem tudok közelebb jutni. A rosszat felismerem, világosan látom, szeretnék gyógyítani – magamat is! – de a gyógymódot nem találom (vagy nem tudom meglátni), mert sok türelmet, odafigyelést igényelne.

Istenem!

Adj erőt, találékonyságot, amikor én magam is pásztor nélküli birkának érzem magam.

Adtál képességeket, példaképeket, hívást, mutattál horizontot.

Szeretnék a bántásokból, rossz élményekből meggyógyulni. Szeretném a kapott kincseket a rám bízottak javára fordítani. Szeretnék melegíteni, hogy még a felebarátokra is jusson a szeretetedből. Segíts meg Istenem!

Ámen.

Magyar Ági, Székesfehérvár

Mit tegyünk?

Az olvasmányban Báruk próféta a fogságból való, várva várt hazatérésről beszél. Véget ért a hosszú, 70 évig tartó babiloni fogság. Ujjongó, kitörő öröm töltötte el az embereket, akik a fogságban annyit szenvedtek, nélkülöztek, és akiknek annyi megaláztatásban volt részük.

Isten napjainkban is így hív bennünket az adventi készület idején. Vártunk már eleget. Ne halogassuk az időt! Ne keressünk kifogásokat! Inkább keressük az Istennel való találkozások helyét és idejét! Legyen vágyakozás a szívünkben és a lelkünkben! Úgyis annyi evilági elfoglaltság akadályozza, fedi el és nehezíti az Istennel való találkozást.

Mi is föltesszük Keresztelő Jánosnak a kérdést: Mit tegyünk? Pozitívan válaszolunk. Az evangélium olvasása és elmélkedése által meg akarjuk hallani Jézus Krisztus adventi hívó szavát. Kikapcsoljuk a világ morajló zaját magunk körül. Először a külső zajokat, azután a csendben a belső zajokat is. Megkívánja ezt zakatoló lelkem, amikor ideges, türelmetlen, szórakozott vagy éppen felületes vagyok. Át kell váltanom a bensőmben: összeszedetten, elmélyülten imádkozom, olvasom a napi evangéliumot, elmélkedem róla. Türelmes, megértő, szeretetteljes, megbocsátó, figyelmes, segítőkész és áldozatos leszek családtagjaimmal, rokonaimmal, közösségi társaimmal és munkatársaimmal szemben. Mindebben külsőleg is segít, ha naponta meggyújtjuk az adventi koszorún a gyertyát.

Urunk, Jézus! Teremts bennünk csendet, de mi is törekedjünk erre, hogy az adventi időben reád, a te szavadra, útmutatásodra, a te szeretetedre figyelhessünk. A bennünk lévő csendben halljuk meg az adventi örömhírt: emberként fogsz megszületni. Fogadjuk el a lelkünk mélyén megszülető öröm csendjét. Ámen.

Tóth Miklós, Rábatamási

„És megkérdezték tőle a katonáskodók is, mondván: Mit tegyünk? És azt mondta nekik: Senkit se bántalmazzatok, se ne zsaroljatok, és elégedjete meg porciótokkal.” (Lk 3,14)

- Mennyire élek vissza a helyzetemmel? Kikkel szemben?
- Mennyire vagyok zsarolható?
- Mennyire vagyok megelégedett?

[Angel]

2021. december 6. hétfő – Lk 5, 17-26

„Ma csodálatos dolgokat láttunk”

Az evangéliumi elbeszélés, melyet témája alapján Jézus csodálatos gyógyításainak példaként szoktunk olvasni, sajátos tartalmat ad a csodának, és sajátosan veti fel a hit és a bűnbocsánat kapcsolatát. Összefügg ez azzal, hogy a gyógyító csodára egy olyan tanítás alkalmával kerül sor, amikor nagyon sokféle ember gyűlik össze Jézus körül – közöttük az ellenfelek, a farizeusok és a törvénytudók. De az a kis csoport, a bénult társukat hordágyon cipelő néhány férfi is, akiket hitük rendíthetlensége vezet és tesz találékonnyá azt illetően, hogyan lehet a sokaságot kikerülve Jézus elé jutniuk. A hordágy lebocsátása a tetőn át eléggé hihetetlen persze, s hogy mégis (a fizika törvényeinek felülmúlásával) megtörténik, az maga is csodálatos. Az isteni bűnbocsánat, – ami egyet jelent a test gyógyulásával, – ezzel a csodára képes emberi hittel lép interakcióba.

A bénulás feloldódása azonban már a bűn alóli feloldozás manifesztálódása: a mozgásképességét visszanyerő test szemmel is látható tárgyi bizonyítéka a bűnben megmerevedett lélek elevenné válásának. Nyilvánvaló, hogy erre a tanúsítványra nem a bénának volt szüksége, hanem a farizeusoknak és törvénytudóknak, akik kétségbe vonták Jézus gyógyítói jogosultságát, – azaz a bűnbocsánat hatalmával rendelkező isteni természetét.

Jézus bűnbocsánata még a bénult emberre irányuló kegyelmi cselekedet volt, a hozzákapcsolt csodatétel, a gyógyítás azonban már a tanítás módszertanához tartozott és a kételkedőknek szólt elsődlegesen. A csoda – az ésszel felfoghatatlan nyilvánvalóság – a meggyőzés eszköze lett, és – amint a hallgatóság egészét átható istenfélelem mutatja az evangéliumi elbeszélés végén – igen hatékony is volt a bizonyító érveléssel szemben.

Berta Erzsébet, Debrecen

„Isten Országá köztetek van.”

Első ránézésre nehéz megállapítani, hogy mire utal Jézus ebben a rövid evangéliumi szövegrészben, de áttekintve az előző részeket az látszik, hogy a "kicsinyekre" szeretné Jézus felhívni a tanítványok figyelmét. Olyan embertársaikra, akik a hatalom, az érvényesülés szempontjából nem képviselnek értéket. Életkoruk, vagy befolyásolhatóságuk, vagy sebezhetőségük miatt. Olyanokra, akiket gyakran mellőznek, megvetnek. Jézus ezt az alkalmat is használja arra, hogy újra elmondja, az Isten Országában más mértékkel mérnek. Ott az egység a mérték. Nem az a lényeg például hogy ki hasznos vagy ki nem, hanem az, hogy előbb vagy utóbb, így vagy úgy, de mindenki visszatér az Isten gyermekeinek nagy nyájába.

Ha arra gondolok, hogy én is egy vagyok a tévelygők közül, egyszerre megnyugtató és ösztönző számomra. Az a tudat, hogy rám is számítanak, hogy én is fontos vagyok, nekem is drukkolnak, várva várják visszatérésemet ebbe a nyájba.

Sokszor fülemben cseng a tanítás: „Isten Országá köztetek van.” Ezt én úgy gondolom, hogy azért, mert mi közösen hívjuk életre azt akkor, amikor képesek vagyunk egymásra őszintén testvérként tekinteni. Amikor minden kapcsolódásunkban megjelenik az egység és a testvériség tudata. És ebből tényleg nem maradhat ki senki. Mert akkor ő milyen viszonyban lenne a többiekkel, illetve a többiek milyen viszonyban is lennének vele?

Orbán Ági, Felsőzsolca

2021. december 8. szerda – Szűz Mária szeplőtelen fogantatása (főünnep)
Ter 3,9-15.20; Zs 97; Ef 1,3-6.11-12; Lk 1,26-38

„Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony közt”

Ajándékként elfogadni a lehetetlent, bizalommal megélni a csodát.

Az ószövetségi leírás szerint az Édenkertben történt meg a nagy eltávolodás Istentől, mikor az almába harapva öntudatra ébredtünk. A tudással együtt megjelent a félelem, a harag, ahogy kiesve Isten tenyeréből rájött Ádám és Éva, és velük együtt mindannyian megéljük, hogy meztelenek vagyunk. Mindentől elidegenítő tudásunk birtokában nem érezzük többé, hogy Isten tenyerén hord minket, és hogy folyamatosan kegyelmében részesít bennünket.

És mi történik ekkor az evangélium szerint? Egy „Isten háta mögötti” kis faluban egy egyszerű fiatal, jegyben lévő leány, Mária megmutatja nekünk, hogy enyhe kis kételkedés után hogyan kell elfogadni Isten mindenkinek szóló megváltó ajándékát; szerelmetes szívvel elfogadni a kegyelmet.

Óh! Csak minden nap, minden percben meg tudnám ezt tenni!!!

Kis Imre Tokaj

2021. december 9. csütörtök – Mt 11,15

Jézus tanúsága Jánosról

„Bizony mondom nektek: Asszonyok szülöttei között nem támadt nagyobb keresztlő Jánosnál. De aki legkisebb a mennyek országában, nagyobb mint Ő.”

János minden nagysága ellenére is még az Ószövetséghez tartozik. Az Újszövetség annyira fölülmúlja az Ószövetséget, hogy a legkisebb keresztény is nagyobb Jánosnál, mivel felsőbb rendbe, a kegyelem rendjébe tartozik.

Drága Jézus! Köszönöm Neked, hogy leszülettél a földre. Egyszerűen, kisgyermekként, jászolba fektetve. Köszönöm, hogy tetteiddel, életeddel példáztad, hogyan lehetünk boldogok, hogyan üdvözülhetünk. Add, hogy követni tudjam a példádat, és mint a legkisebb is, de ott lehessek a Mennyek Országában!

Habos Gabi, Érd

A nép konoksága

Jézus ismét példabeszédben tanít, a népet a piacon tengődő gúnyos gyerekekhez hasonlítja.

A nép ahelyett, hogy felismerte volna a prófétát Jánosban, valójában az ördögöt látták benne, Jézust pedig rossz fényben tüntetik fel amiatt, mert bűnösökkel vállal közösséget. Jézus sosem azt szerette volna, hogy a keresztények elhatárolódjanak a bűnösöktől. Jézus magával a bűnnel nem vállal közösséget, de a bűnös embert ugyanúgy szereti, mint a tisztát. "Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek." (Mt 9,12) mondta Jézus a farizeusoknak annál a jelenetnél, mikor együtt evett a vámosokkal és bűnösökkel. Az evangéliumot úgy tudjuk átadni a szükségben lévőknek, ha közösséget vállalunk velük és lehajolunk hozzájuk, ahogy Jézus tette velünk, bűnös emberekkel.

Habos Tomi, Érd

„10 És megkérdezték őt az ő tanítványai, mondván: Miért mondják tehát az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönie? 11Jézus pedig felelvén, monda nékik: Illés bizony eljő előbb, és mindent helyreállít; 12De mondom néktek, hogy Illés immár eljött, és nem ismerék meg őt, hanem azt mívelék vele, a mit akarának. Ezenképen az ember Fiának is szenvednie kell majd ő tőlük. 13Ekkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról szóla nékik.”

Malakiás próféta jövendölése alapján a köztudatban az élt, hogy a Messiás eljövételét megelőzi Illés próféta eljövetele. Annyit mindenképpen érdemes róla tudni, hogy i.e. 9. századra teszik az életét és kő keményen támadta az izraelita területre betelepített Baál kultuszt. A neve jelentése "Jahve az én istenem", vagy ehhez hasonló. Valamint, hogy nem halt meg, mivel "köztudott", hogy "tüzes szekéren" repítették az égbe.

A legendák születéseinek van valóság alapjuk és erkölcsi mondanivalójuk. Ezt pedig becsomagolják az adott kor képzeletbeli "szándékai", képességei szerint. Aztán ezt koronként kibontják, újra értelmezik, esetleg újra csomagolják. Jézus tanítványai is kibontják. Mi lehet a tudatukban? Például: Ha te vagy Jahve fölKentje, akkor, hol van az Illés?

A jövőbe álmódás az elvárás, miszerint az eljövő "Illés" mindent megold, kipipál. A "mesajah" előtt, irracionális több száz éves álom volt.

Szomorú ezt kimondani. Még akkor is, ha tudjuk a történet végét.

A mi korunk persze már más. Ilyen pontosan még sohasem tudtuk értelmezni az emberben magunkat. Azt a magunkat, aki "megéli", mégis túlláthat a biológiai létén.

Milyen hitbeli, vallási álmotok van?

Elfogadjátok az Ószövetségi csodák valóságtartalmát? Vagy?

Ha igen, ennek fényében más vallások csodáival hogyan álltok?

Fontosnak tartjátok teológiai látásszövegetek szélesítését?

Ujvári Józsi, Érd

Szolgáló szeretet

Gaudete, az Örvendezés vasárnapja van ma. Örvendezünk, mert közeledik várva várt ünnepünk. Mi is feszülten várakozunk, mint Keresztelő János idejében a nép, és a bűnbánatra, megtérésre vágyó emberek a Jordán folyó partján. Ők bűnbánati keresztségben részesültek.

Az Evangélium fő gondolata, hogy bűnbánatra és megtérésre szólítja az embereket. Megfordulni, megváltoztatni eddigi életünket, életutunkat, ha az nem az evangélium és Jézus tanításának útja, ha nem Isten felé vezet, hanem éppen ellenkezőleg, távolodik Istentől. A rosszat jóra változtatjuk, a jót igyekszünk még jobbra tenni.

Összefoglalva: Keresztelő Szent János a folytonos, tevékeny, szolgáló szeretetre buzdít és szólít föl bennünket. Nézzük meg, hogy az élet különböző területein hogyan valósíthatjuk meg.

1. Keresztelő János bennünket is osztozásra szólít föl. Ruhánkat, kenyerünket, lelki, szellemi értékeinket, drága időnket mi is osszuk meg másokkal! Látogassunk meg idős, beteg, elhagyatott embereket, segítsünk rászoruló családokon!

2. Szolgáló lelkülettel, önzetlenül, jutalmat, viszonzást nem várva tegyük a jót, bár az elismerés mindig jólesik. A biztatás és a bátorítás megerősíthet és buzdíthat bennünket, hogy jó úton járunk, és serkent a további feladatokra.

3. Milyen sok ember kerül napjainkban is kiszolgáltatott vagy nehéz helyzetbe. Fölhalmozódik az adóssága. Igazságtalanul, vagy jogtalanul perbe fogják (pl. két erdélyi fiatalember ült ártatlanul két évet börtönben, igazságtalanul elítélve. Most a nyáron szabadultak).

4. A pénzügyi világban, az üzleti életben, a munka világában is milyen kiszolgáltatott az ember. Dolgozik, és alig kap tisztességes fizetést. Félelemmel és aggodalommal van tele az életünk, hiszen felelősséggel tartozunk családjaink, gyermekeink és önmagunk felé is.

Mindegyikünk saját maga tudja a legjobban, hogy melyek a legnagyobb gondjai és nehézségei, hol szorul segítségre. Ugyanakkor azt is, hogy miben tudunk konkrétan a jó irányába változni és előrelépni.

Uram, adj éber szívet, hogy észrevegyem, hol tudok másoknak segíteni! Adj figyelmet, hogy a rosszindulat, a kíváncsiság, vagy a nemtörődömség el ne terelje gondolataimat, hogy a fölismert jót megtegyem! Adj reményteli szívet, hogy adventi várakozásunk gyümölcsöző legyen! Ámen.

Tóth Miklós, Rábatamási

„És fölemelte hangját hatalmas kiáltással és azt mondta: „Te vagy az asszonyok legáldottabbja és méhed gyümölcse is áldott!” (Lk 1,42)

- Mikor és miért szoktam felemelni a hangom?
- Milyen áldásokat tapasztaltam meg az életemben?
- Mikor, mivel vagyok tele?

[Angel]

2021. december 13. hétfő – Mt 21,23-27.

„Miféle hatalom birtokában teszed te ezeket? Ki adott neked hatalmat ehhez?”

Manapság bizonyára sokan elcsodálkoznának, ha mondjuk, a Szent István Bazilikában valaki egyszer csak kiküldené az árusokat az előcsarnokból és elkezdene a szószékről tanítani. A jelenlegi papok és előljárók is bizonyára feltennék a kérdést, hogy milyen joggal teszi ezt? Ki adott rá engedélyt?

Jézusnál megvoltak az előzmények:

Gyógyítások, nem éppen csendes bevonulás Jeruzsálembe (Már ott is rászóltak Jézusra, hogy csendesítse el a tanítványait.), a templomból az árusok kizavarása, azután ez a tanítás.....

Kitől kapott engedélyt, felhatalmazást, hatalmat ezekre?

De Jézus nem adja meg a kérdezők által remélt választ, hanem a kérdésre kérdéssel felel.

Meg kell jegyezni, hogy a nép vezetői később sem adták fel a csőbehúzásos kérdéseket, hanem ezek után is folytatták: Szabad-e adót fizetni a császárnak? Aki hét ember felesége volt, a feltámadásban kié lesz? stb. – és mint azokra, erre se lehetett volna olyan feleletet adni, amire nem tudtak volna vádaskodni.

Jézus beszédei, cselekedetei nagyon megosztóak voltak. Volt, hogy királlyá akarták tenni, máskor megkövezni, mert „ember létedre Istenné teszed magadat.”

Nem véletlenül hozza fel kérdésében a Keresztelőt. Ebben az esetben is mást hitt a nép és mást a vezetők.

A néptől való félelmük akadályozta meg őket abban is, hogy Jézusnak válaszoljanak és abban is, hogy nappal intézzék el ezt a vándortanítót.

- Milyen „hatalomra” támaszkodom?
- Mi határozza meg a hitemet tetteimet?
- A Tanítóhivatalt „földinek”, vagy „mennyeinek” tekintem?
- Elfogadok-e mindent „tőlük”, vagy kritikus vagyok?
- Kitől fogadok el más véleményt a hittel kapcsolatban?
- Ez esetben felülvizsgálom a hitemet?

Mennyei Atyánk! Kérlek, vezess minket a Te utadon, és ha letérünk, irányíts vissza! Amen.

Horváth Péter, Érd

2021. december 14. kedd – Mt 21,28-32

„Ti azonban ezt látva még később sem gondoltátok meg magatokat, hogy higgyetek neki.”

Azt hiszem, eddig nem vettem a fáradságot, hogy ezt a részt megértsem. Persze, nem biztos, hogy most sikerül, de legalább gondolkodhatok róla.

Mindig a két testvér hozzáállása, amit láttam és nem értettem, hogy miért korhol Jézus, mikor apaként szimpatikusabb, ha elutasítást kapok szóban, s utána megbánva ezt, gyermekem cselekszik. Most hogy olvasgatom, az utolsó mondat tükrében kezdek gondolkodni.

Elhívás: Mindannyiunkat valahogy elhívtak. Elhívtak arra az útra, amelyen csetelve-botolva, de járunk. Én először sok mindenben bizonytalan voltam, azután barátokat találtam, akikkel beszélgetni tudtam, kérdéseket tettem fel és ők is kérdeztek tőlem.

Biztos vagyok abban, hogy időnként furcsa dolgokat mondtam és tettem, de ez abból az örömből fakadt, amit átéreztem, mint kincset talált ember.

Jézust ismergetve, a róla kialakított képet formálva néha nevetségesnek, néha nagyon elkötelezettnek éreztem magam.

Jó hogy egyre inkább állandósul ez a kép, – persze az is jó, ha ez nem merevedik meg.

Szeretném, ha visszatekintve korábbi – most megmosolyogtató gondolataimra – meg tudnám gondolni magam, szégyen nélkül inkább a korrekciót választanám, mint a 'megmondtamésúgyvan' stratégiát.

Valamikor nem akarok menni, s aztán beláttatom magam, hogy úgy lesz a jó.

Öröm, ha mostani önmagam ránéz a korábbira.

Köszönettel tartozom Nektek is.

Vágó Laci, Érd

Neked mi a küldetésed?

Keresztelő János tisztában volt vele, hogy ki ő és mi a küldetése, hiszen ezt nyíltan elmondta a tanítványainak. Azt is tudta, hogy ki is az, akinek „előkészíti a terepet”. A híreket a saját tanítványaitól hallotta Jézus tevékenységéről, ennek ismeretében felmerült bennem a kérdés: miért küldött újabb tanítványokat megkérdezni Jézust? És miért nem ment saját maga, ha biztos akart lenni a dolgában? Az jutott eszembe, hogy talán azért nem ő maga ment, mert bizony azzal is tisztában volt, hogy a kettejük találkozásának hogyan is kell megtörténnie és annak még nem jött el az ideje. De akkor miért is küldött tanítványokat? Talán csak azért, hogy ő jelezze a Mesternek: tudom, hogy itt vagy Uram, én készen állok!

Egyik kedvenc filmem főszereplője a haldokló édesanyjától azt a tanítást kapja, hogy mindenkinek megvan a küldetése. Erre a fiú azt kérdezi: és az enyém mi? Amire azt a választ kapta: ezt saját magadnak kell megtudnod!

Mondhatnánk: jó is volt Jánosnak, aki tudta mi a küldetése, feladata, sőt még talán azt is, hogy mi a sorsa. Ez nem csak előny, de teher is egyben, amit bizony el kell tudni viselni.

- Vajon keresem-e, hogy mi a küldetésem?
- Észreveszem-e a jeleket, az elhívást, ha nem konkrétan egy angyal száll le, hogy elmondja a feladatomban?
- Vagyok-e annyira türelmes, hogy kivárjam az én időmet, a sorsomat?
- Vagyok-e annyira elhivatott, hogy azt be is tudom végezni?
- Egyáltalán, ha a lelkem mélyére nézek, tiszta szívből ki tudom-e jelenteni: Uram itt vagyok, készen állok!

A karácsony mindig egy kis reménysugár, hogy ebben is sikerül előre lépni: megérezni, meglátni és elindulni. A megszületett Megváltóval, az ő segítségével!

Ekler Attila, Érd

„...meghiúsították magukban az Isten szándékát...”

Elgondolkodtató, ahogyan Jézus Keresztelő Jánosról nyilatkozik. Egyrészt a legnagyobb prófétának mondja őt, másrészt mindenki nagyobb nála, aki a mennyek országának polgára. Mit értékel, és mit nem vele kapcsolatban? Nagyra értékeli János aszkéta életét, és azt az egész életét átható tanúságtételt, mellyel előkészíti az Úr útját, nevének nevezi a népet, az egyszerű ember, de még a király bűneit is, Isten ítéletét hirdeti, és bűnbánatra szólít fel.

Akkor meg mi a probléma vele? Az evangélium más részeiből láthatjuk, hogy bizonytalan maradt Jézussal kapcsolatban, igazából nem értette meg őt, mert az általa bemutatott csak szeretni tudó, irgalmas és nem ítélő Atya-képet nem tudta elfogadni.

Talán furcsa dolognak tűnhet, hogy Keresztelő Jánoshoz mérjük magunkat, de feltehetjük magunknak a kérdést: mi, akik Jézus tanításából megismerhettük a végtelenül jóságos Istent, és Országának építésében, kibontakozásában igyekszünk, elértük-e a jánosi szintet: tudjuk-e úgy uralni, kontrollálni testünket, vágyainkat, tudunk-e – ha kell – lemondani kényelemről, luxusról, hobbiról, s életünket mindinkább az Úr ügyének szolgálatába állítani? Merünk-e, tudunk-e tisztán, egyértelműen állást foglalni, igazságot megfogalmazni, bűnt bűnnek nevezni, emberi tekintettől, hatalomtól, politikától függetlenül?

János a bűnbánatra, és az azt kifejező Jordánban való alámerítődésre hívja és szólítja fel kortársait. Számomra megdöbbentő ennek az igehelynek az utolsó megállapítása: „csak a farizeusok és a törvénytudók nem keresztelkedtek meg nála, és ezzel meghiúsították magukban az Isten szándékát”. Lehet, hogy az Isten ügyeiben való jártasság, magabiztosnak tűnő tudás is lehet adott esetben akadálya Isten szándékának felismerésében és megvalósításában? Bárcsak mindig lenne bennünk annyi alázat, mellyel belátjuk: bűnbánatra és bűneink megvallására mindig szükségünk van, és folyton keresnünk kell őszinte, nyitott szívvel, hogy ma mit szándékol, és talán valami újat, Isten az életemben!

Csikyné Edit, Budapest

Nemzedékről nemzedékre...

A zsidók számára nagyon fontos volt a származás igazolása, elsősorban a papoknak, akiknek ezt a szolgálatba állás előtt meg kellett tenniük. Azzal, hogy Máté Jézus családfájával kezdi evangéliumát, szeretné hangsúlyozni, hogy a jövendöléseknek megfelelően Dávid családjából származik, a korábban elhangzott ígéretek benne teljesednek, másrészt Jézus emberségét akarja kihangsúlyozni, valamint a zsidó nép történetében szeretné bemutatni Isten hűségét, folyamatos jelenlétét, ígéretet teljesítő munkáját. És ez abban is megmutatkozik, hogy bűnös, gonosz férfiak, sőt pogány asszonyok is szerepelnek a listában, akiken keresztül titokzatos módon valósul Isten terve.

Érdeemes elgondolkodnunk a családfa olvasása közben azon, hogy mi hogyan látjuk, értelmezzük Isten jelenlétét, tevékenységét és hatását a történelemben, hogyan bízunk rá magunkat szeretetére, amikor az eseményeknek és azok összefüggéseinek csak a „fonákját” látjuk – emberi oldalról. S talán arra is fontos lenne figyelniük, hogy egy-egy, a mi életünkben bekövetkező eseményt, akár rosszról, akár jóról van szó, csak nagyon óvatosan és mélyen megimádkozva értelmezzük és minősítsük Isten beavatkozásaként.

Ma is sokan vannak, akik családfájukat kutatják. Ha szüleinkre, nagyszüleinkre vagy korábbi felmenőinkre tekintünk, nincs okunk sem büszkének lenni tetteikre, sem szégyenkezni hibáik, bűneik miatt, hiszen ezekért sem nem tettünk semmit, sem nem vagyunk felelősek. Inkább érdemes példát venni róluk, vagy tanulni hibáikból.

A Zsidókhöz írt levél szerint: „Jézus nem szégyelli atyjafiainak nevezni a hozzá tartozókat”. Mi Jézus követőinek nagy családjába tartozunk! Jézus családfája azt mutatja, hogyan érkezett el ő, a mi személyes életünk pedig azt jelzi, hogyan folytatódik Jézus családjának élete gyermekeinkben, unokáinkban. Tudunk olyan hatással lenni rájuk, hogy közreműködésünkkel Isten terve valósul meg életükben?

Csíky Lajcsi, Budapest

A hallgató igaz ember

Reményik Sándor: József, az ács, az Istennel beszél

Magasságos,
Te tudod: nehéz ez az apaság,
Amit az én szegény vállamra tettél.
Apja volnék, - és mégsem az vagyok.
Ez a gyermek... ha szemébe tekintek,
Benne ragyognak nap, hold, csillagok.
Anyja szemei s a Te szemeid,
Istenem, a Te szemeid azok.
Gyönyörűséges és szörnyű szemek,
Oly ismerősek, s oly idegenek...
Ez az ács-műhely... ezek a forgácsok...
Mit tettem érte?... mit tehetek?
Én tanítottam fogni a szerszámot,
Mégis rá fogják majd a kalapácsot.
Úgy félek: mi lesz?

Tekintetétől tüzet fog a műhely,
Tüzet a világ, s egyszer ellobog.
Ó, jó volt véle Egyiptomba futni
S azután is óvni a lépteit,
Fel a templomig, Jeruzsálemig,
Míg egyszer elmaradt...

S most olyan más az útja...
Vezetném és Ő vezet engemet.
Csak azt tudom, a Te utadon jár,
Magasságos,
De ki tudja a Te ösvényedet?

Te vagy az atyja, - én senki vagyok,
Az Evangéliumban hallgatók,
S hallgat rólam az Evangélium.

Megosztotta: Kéthelyi Marika, Budapest

Kopogtassunk az ajtón!

Erzsébet és Mária találkozása gyöngéd és bensőséges ünneppé nőtte ki magát Zakariás házában. A fiatal rokon fölkeresi az idősödő rokont, és kiderül, hogy mindketten gyermeket várnak.

Mondhatjuk, hogy Zakariás házában először a ház külső ajtaja, külső kapuja nyílt meg. Palesztinában is minden kis háznak volt udvara, amelyet kőfal vesz körül. A látogató, a vendég, vagy a rokon a falba épített kapun kopogtat, majd átlépi a küszöböt. Örömteli (evangéliumi) találkozás történik a két várandós édesanya között.

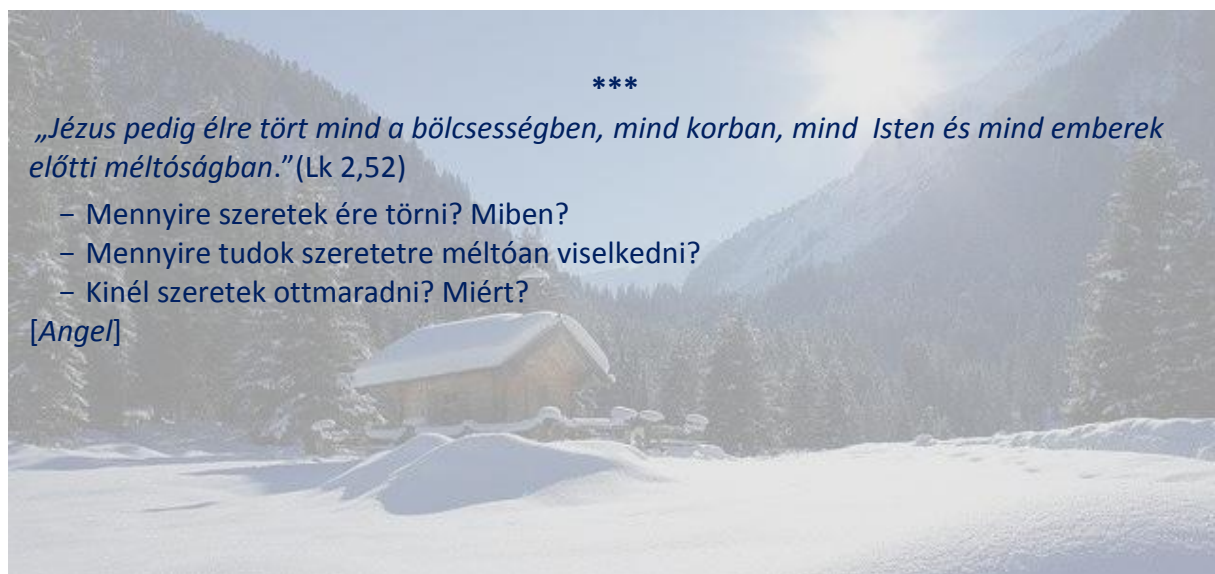
Ami ott, Zakariás és Erzsébet házában, otthonában történt, az történik most a mi adventi várakozásunk idején is. Megnyílik a második, a belső ajtó – szívünk-lelkünk ajtaja. A mi ajtónkon Jézus kopogtat. Mi pedig örömmel fogadjuk, és engedjük be őt hozzánk. Ő belép a mi életünkbe, mi belépünk az ő életébe. Köszöntjük is egymást, amint Erzsébet és Mária is tette. Örülünk is a találkozásnak.

Végül várakozunk mi is – mint Erzsébet és Mária – az adventi időben négy héten keresztül azért, hogy megtörténjen a találkozás.

„Mária még ott maradt három hónapig, azután hazatért” (vö. Lk 1,56). A két asszony várakozása tevékeny készüllet volt a szülésre. Erzsébet és Mária így példakép a tevékeny várakozásban. Szemlélhetjük a Boldogságos Szűz Mária, a fiatal édesanya hitét és Istenbe vetett bizalmát, amely bennünket is fölemel, bátorít, és magával ragad. Értékeljük Mária bátorságát, így bennünk is az ő példájára az advent időszakában föllobbanhat az Istenbe vetett hit és bizalom. Mária az Isten szavára, ígéretére épít, s ez több mint emberi garancia.

Urunk, Jézus! Te minden nap jössz hozzánk, és kopogtatsz szívünk ajtaján. Édesanyád, Mária is benyitott Erzsébet és Zakariás háza kapuján. Most, az adventi készüllet idején vegyem észre érkezésedet, halljam meg hangodat, ismerjem meg arcodat és reménytel, örvendező szívvel készüljek a veled való találkozásra! Ámen.

Tóth Miklós, Rábatamási

Az Angyali üdvözet

Teremtő Istenem!

A „Mária Égi Édesanyám” kifejezést Dombi Feri bácsitól hallottam még, amikor Alsószentivánra jártunk. Ez számomra nagyon kedves megszólítás. Azóta én is így szólítom meg Máriát, s imáimban is így fordulok Hozzá.

Lukács evangélista érdekes, a mai ember számára szinte elképzelhetetlen történetben mondja el Jézus fogantatását. Mária kételkedne Gábrriel arkangyal szavaiban, de végül is rövid időn belül megbékél és elfogadja, hogy „Istennél semmi sem lehetetlen”. Elfogadja, mert látja, hogy az angyal Isten rendelkezéseinek végrehajtója.

Mi vajon tudunk így viszonyulni, mint Mária az isteni gondolatokhoz, szavakhoz?

Mennyire tudjuk elfogadni az isteni belenyúlásokat életünkbe, netán még hálát is tudunk adni érte?

Valamikor mi is megszülettünk és éljük az életünket. Vajon hányszor adunk hálát az Istennek, hogy vannak, voltak szüleink?

Megtapasztaltad már a gondviselés, a kegyelem erejét az életedben?

Aczél Géza, Halásztelek

„...be fog teljesedni, amit az Úr mondott neked.”

„Mária pedig útra kelt azokban a napokban, és sietve elment a hegyek közé, Júda városába. Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet.”

Milyen lehetett a két különleges asszony találkozója? Mindkettő az Isten kiválasztott lánya. Mindketten Isten kiválasztott gyermekét hordozzák a szívük alatt. Két embernek akkor is jó találkozni, ha csak hétköznapian szimpatikusak egymásnak, szeretik egymást. Így még különlegesebb ez a találkozó. Mitől különleges ez a két asszony? Mitől van, hogy kétezer éve emlékezünk rájuk és a találkozásukra? Attól, amit ki is mond Erzsébet: „Boldog vagy te, aki hittél, mert be fog teljesedni, amit az Úr mondott neked.”

Mindannyian különleges teremtményei vagyunk Istenünknek. Nekünk is mondott, mond – ha nem is világot megrengető – dolgot az Úr! Azt viszont tudnod, tudnom kell, hogy *a személyre szabott, egyedi feladatot* mindannyiunknak meg kell tenni, mert *senki más nem tudja megtenni helyettünk!* Ha mégis megtenné, akkor a saját feladatát nem tudja teljesíteni.

Uram! Add, hogy nyitott legyek, amikor szólsz hozzám, és meg tudjam tenni, amit kívánsz tőlem! Amen.

Aczél Márta Halásztelek

Az Úr teljesítette kérésemet, amit kértem tőle

Szeretek várakozni, készülődni. Készíteni a szívem egy fontos találkozásra valakivel. Várakozni valamire, amit nagyon szeretnék. Kamaszkorom álmodozásaiban szinte az egész életemet megterveztem. Hogy mi leszek, hol fogok lakni, ki lesz a társam ... Aztán a várakozás, ... hogy mi teljesül, mi valósul meg belőle...?

Sámuel könyvéből megtudjuk, hogy Annának nincs gyermeke és gyermekért imádkozik. Aztán olvashatjuk hálaadó imáját, mert megszületik a gyermeke. Áldott várakozás, aminek a végén teljesül a kérés. És gyönyörű az Istennek mondott hálaadó ima.

Mária imája más. Nem egy kérés előzi meg, és nem a kérés beteljesüléséből fakad. Mária életében váratlan dolog történik. Emberi dimenzióban megkockáztatom, tragédia. Gyermeket vár, aki csodás módon fogant egy el nem hált kapcsolatban. El tudja ezt fogadni? El tudja ezt hinni? El tudja ezt fogadtatni Józseffel? És a körülöttük élők véleménye? Ők mit fognak szólni, mit fognak megérteni ebből az egészből?

És Mária magasztalja az Urat! Ez az ima nem egyszerű hálaadás, hanem ráhagyatkozás. A váratlan, a tragikus, az életünkre nézve kritikus történés elfogadása.

„Legyen nekem a te igéd szerint!” Hálát ad azért, hogy Isten akaratát teljesítheti.

Istenem!

Mi emberek nagyon önfejűek vagyunk! Hiszünk a meglátásainkban, a terveinkben, elképzeléseinkben. Nehéz egy akaratot végrehajtani, ami más, mint a miénk. Akkor is, ha Isten áll mögöttes. Pláne, ha nem tudjuk, nem sejtjük a kimenetelét.

Istenem!

Adj nekünk – csak egy kicsit – Mária hitéből, hogy magasztalni tudjunk akkor is, ha a dolgok nem az elképzeléseink szerint történnek. Ha nem értjük, hogy miért történik velünk ez a tragédia, miért e fájdalom, megpróbáltatás.

Amikor Máriához hasonlóan mi is ki tudjuk mondani, „Legyen meg a Te akaratod!”, akkor a nehézséggel szembeni berzenkedésünk elcsitul. Belesimulunk Isten akaratába.

Baloghné Berényi Rita, Debrecen

Nagy dolgot cselekedett az Úr

Az evangéliumi szakasz az első advent idejéből való, amikor a választott nép várta, hogy eljön a Messiás. Keresztelő János – Jézus útkészítője – az ő születéséről, ill. a névadásáról szól. Az előzmény ismerős: idős szülők, akik lemondtak már szívük vágyáról – mindent nem kaphat meg az ember! Zakariásnak isteni üzenetből értesül, hogy öregkoruk ellenére gyermekük születik. Kétkedése miatt megnémul. Nem hiszi, hogy ami embernél lehetetlen az Istennél lehetséges. Milyen izgalommal várhatták a kilenc hónap elteltét! Nyolcadik nap névadás: „János az ő neve!” Megnyílt a nyelve...

Bőséges elmélkedni való található a szakaszban. Nyújtok egy csokrot.

„Irgalmas volt hozzájuk az Úr”. Nagy dolgot cselekedett: vénségükre gyermek születik. Nem azt mondják, hogy szerencsájük volt, ügyesen összehozták...

Isten cselekedett, meghallgatta az imájukat. Isten meghallgat! Szeret, ajándékot ad. Ja, néha várakoztat. Mert Nála mindennek megvan az ideje, helye. Aki figyel Istenre, kérdezi a feladatot, küldetést, az az események mögött felismeri a szerető Isten gondoskodását.

Isten nekünk is gyermeket ajándékozott. Karácsonykor erre emlékezünk. Arra, hogy Isten üzenetének tolmácsa megérkezett. Ha befogadjuk, elfogadjuk, olyanná lehetünk, amilyenné Isten akar formálni.

Illő megkérdezni, milyen irgalmasságot, nagy dolgot cselekedett velünk az Isten?

Elkezdtek örülni... Isten számon tart, válaszol az imánkra. Benne vagyunk az Ő terveiben, még ha gondok, megpróbáltatások vesznek is körül! „Együtt örülni”, nem csak karácsonykor! Akkor is ha úgy látjuk zsákutcába kerültünk. Kérhetjük segítségét, mert Ő VAN, velünk van!

Névadás. Sok esetben *ütközik a hagyomány és az, amit Isten mond*. Ahogy a többség csinálja, és amit megérték úgy, hogy Isten szándéka – sokszor nem találkozik. Szembeszállni, és kitartani nem könnyű, de sok jó származhat belőle. – Amint megoldódott Zakariás nyelve, bátran kiáll Isten mellett, beszél az Úr szándékát. – Elgondolkoznak a körülállók: mégiscsak van Isten, cselekszik, talán el kellene gondolkodni... – Terjed a hír, beszélnek az eseményről: tettek és szavak hatása...

Erzsébet *segítő társ*. Sokszor szükségünk van arra, segítsen valaki kimondani, ami bennünk él Istentől. Sokszor lehet feladatunk a családban vagy egy barát mellett.

Zakariás némán is elmondta, amit mondania kellett. A szeretet találékonnyá tesz. Mennyire fontos, hogy megbeszéljük dolgainkat. Az ünnep erre is alkalmas.

Az Isteni akaratnak engedetlenség némít, az engedelmisség megnyit. Ez lenne a feladatunk, hogy ne legyünk némák, hanem bátran beszéljünk az Isten szeretetéről.

„Áldott az Úr, atyáink Istene, *
mert meglátogatta és megváltotta az ő népét;
Erős szabadítót támasztott minékünk *
szolgájának, Dávidnak családjából.”

E sorokkal kezdődik Zakariás hálaéneke, mely „Benedictus” néven állandó része lett a reggeli zsolozsmának. Zakariás, miután nehezen akarta elhinni, hogy Erzsébetnek idős korában még gyermeke lehet, megnémult, s akkor szűnik meg a némasága, mikor a rokonság értetlenkedésére, hogy miért János legyen a neve, ő felírja ezt a nevet egy táblára. S mikor megoldódik a nyelve, első szavai Istenhez szólnak. Nem azért ad hálát, hogy megszűnt a némasága, vagy hogy mégsem maradt gyermektelen, hanem hogy a megígért Messiás hamarosan a világba jön.

Az első rész Isten dicsőítése azért, mert „erős szabadítót támasztott minékünk”, „aki megszabadít az ellenség kezéből”, „atyáinkkal irgalmat gyakorol”. A második rész pedig egy prófécia arról, hogy János, a fia próféta lesz, s milyen szerepet fog kapni a Szabadító előfutáraként: „az Úr előtt jársz”, „az üdvösség ismeretére tanítod nemzetét”.

Az első részből inkább még csak a római elnyomásból való szabadulást lehet kihallani, de a második részben már előjön, hogy a Megváltó a bűnből való szabadulást hozza el az emberek számára. S ennek feltétele a bűnbánat, hogy elnyerjük az Isten irgalmasságából eredő bűnbocsánatot.

Tudok-e igazán bűnbánatot tartani, el tudom-e fogadni Isten bűnbocsánatát?

Meg tudok-e magamnak is bocsátani, elengedni azt, amire Istentől már bocsánatot kértem, kaptam?

Gondolkodj el Bőjte Csaba mondatán: **„Jézus értem vállalta a megtestesülést.”**

Frank Gabi, Érd

